

The Star's Love Relationship

รักลับของซูเปอร์สตาร์

ทดลองอ่าน

overgray

ทดลองอ่าน

Black Coffee เขียน
สาวกวาย แปล
冰绡 ภาพ

The Star's Love Relationship รักลับของซูเปอร์สตาร์

Black Coffee เขียน สาวกวาย แปลา

Published originally under the title of 《The Star's Love Relationship》

Copyright © 블랙커피 Black Coffee

Thai edition rights under license granted by Taerangbooks

Thai edition copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd, Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2396-9

ภาพปก 冰绡

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์โอเวอร์เกรย์ (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/overgrayyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงถนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 329 บาท

พิมพ์บน

กระดาษถนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

จริงหรือที่เราสามารถเลือกเส้นทางชีวิตได้ด้วยตัวเอง

คงมีสักครั้งหนึ่งในชีวิตที่ต้องเผชิญกับสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งซึ่งมีตัวเลือกให้เราไม่มากนัก และอาจมีข้อจำกัดบางอย่างบีบบังคับให้จำต้องเลือกข้อหนึ่งไป บางครั้งอาจถึงขั้นจำใจเพราะคำว่า 'จำเป็น' ดูเหมือนประโยคที่ว่าคนเราทุกคนต่างเลือกเส้นทางชีวิตให้กับตนเองได้อาจเป็นแค่คำพูดสวยหรูที่ไม่มีวันเป็นจริง อย่าง 'คิมชิน' ผู้เป็นนักแสดงไอดอลชื่อดังคนนั้นเองก็ไม่ได้มีตัวเลือกมากนัก ทั้งๆ ที่อยู่เหนือใครต่อใคร แต่กลับต้องใช้ชีวิตอย่างสิ้นหวังอยู่ในกำมือของคนคนเดียวก็เพราะความจำเป็น

หลายคนบอกว่าทางเดินของเขาช่างสวยหรู เปลือกนอกของความมีชื่อเสียงพวกนั้นทำให้ภาพความจริงถูกบิดเบือน สุดท้ายชายหนุ่มจึงได้แต่ยืนอยู่บนจุดสูงสุดของวงการบันเทิงด้วยความว่างเปล่า หากสามารถจากโลกนี้ไปได้ ชินก็จะเลือกเส้นทางนั้นเองด้วยความเต็มใจ เพราะสำหรับเขาแล้ว...การมีชีวิตอยู่บนโลกสีดำใบนี้มันเลวร้ายกว่าการจมดิ่งลงสู่ห้วงแห่งความตายเสียอีก แต่คิมชินไม่มีทางเลือก เขายังต้องใช้ชีวิตต่อไป แม้จะไม่ใช่ว่าสิ่งที่ตนต้องการเลยก็ตาม

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์โอเวอร์เกียร์

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย overgray ได้ที่
www.facebook.com/overgrayyyy

บทที่ 1

การล่อลวงของไซเรน

แม้จะเป็นฤดูหนาวที่หนาวเหน็บ แต่พยองซังในเดือนมกราคมก็ยัง
เนืองแน่นไปด้วยผู้คน โดยเฉพาะวันนี้ยิ่งเยอะเป็นพิเศษ ผู้คนเบียดเสียดกัน
มากจนเจ้าหน้าที่ตำรวจต้องมาคอยดูแลจัดระเบียบ แต่ถึงกระนั้นก็ไม่อาจ
ต้านแรงมหาศาลของผู้ชน

และซินกำลังนั่งอยู่ในรถที่จอดอยู่ท่ามกลางผู้ชนนั้น

"ฮ๊ะ ซิน!"

"ซิน! คิมซิน"

เสียงตะโกนดังขึ้น

"ตายแล้ว ทำไงดีล่ะนี่"

ผู้จัดการหันไปถามซิน พวกเขาที่นี่เพื่อถ่ายทำละคร แต่ต้องพบกับ
ผู้คนมากมายกว่าที่คาด แม้อยากจะยื่นเท้าออกไปนอกรถสักก้าว แต่ก็กลัว
ร่างกายจะถูกฉีกกระชากออกจากกัน

"กรุณาหลบด้วยครับ หากพวกคุณยังทำแบบนี้ ทางเราก็จะถ่ายทำไม่ได้
นะครับ"

ทีมงานช่วยกันตะโกนแต่ก็ไม่บังเกิดผลอันใด พวกเขายังคงยืนหยัด
โบกไม้โบกมือพลางกรีดร้องใส่รถตู้ที่ซินกำลังนั่งอยู่

"คงไม่ได้การ เอาเป็นว่าวันนี้เราคงต้องยกเลิกการถ่ายทำ แล้วพรุ่งนี้ค่อย
ออกมาถ่ายใหม่ตอนเช้ามิด"

ผู้กำกับไม่อาจรอได้อีกต่อไป จึงหันไปตะโกนสั่งให้ทีมงานแยกย้าย

"จะให้ขนย้ายอุปกรณ์มากมายมาอีกรอบนะเหรอ"

"แล้วทีมงานตั้งหลายคนจะให้ไปนอนที่ไหนกัน"

เสียงบ่นอย่างไม่พอใจเริ่มดังขึ้นในหมู่ทีมงาน

"ซิน ผู้กำกับสั่งยกเลิกกองถ่ายแล้วให้มาใหม่เข้ามิดฟุ้งนี้"

ผู้จัดการควางโทรศัพท์ แล้วหันไปบอกซิน

"ไม่ได้ เข้ามิดฟุ้งนี้ผมต้องไปที่อื่น"

"พูดอะไรนะ จะให้ถ่ายตอนนี่คงไม่ไหวหรอก แล้วก็..."

ซินเปิดประตูรถออกก่อนที่ผู้จัดการจะพูดจบ

"เฮ้! ซิน นายบ้าไปแล้ววี่ไฉน!"

ผู้จัดการตะโกนเสียงดัง

ทันทีที่เห็นซินในชุดโค้ตยาวกระโดดลงจากรถ ผุ่ชนก็พากันกรีดร้อง
สมาร์ตโฟนที่ถูกชูขึ้นเหนือศีรษะต่างแข่งกันรัวแสงแฟลช ซินมองผุ่คนที่กำลัง
เบียดเสียดกันอยู่ตรงหน้าเขา ก่อนจะพูดออกไปว่า

"ผมอนุญาตให้ทุกคนถ่ายรูปได้ตามต้องการ พวกคุณอุตส่าห์เดินทาง
ไกลมาถึงที่นี่ในวันที่อากาศหนาวขนาดนี้ การได้มาทักทายและถ่ายรูปร่วมกัน
กับพวกคุณเป็นความสุขของผมเหมือนกัน แต่ก่อนอื่นต้องขอทำงานของผม
ในวันนี้ให้เสร็จเสียก่อนนะครับ"

ซินผายมือไปทางด้านซ้าย เนินลาดชันถูกปกคลุมไปด้วยหิมะขาวโพลนซึ่ง
ไร้ร่องรอยการเหยียบย่ำของผู้คน วันนี้ซินได้รับบทแสดงเป็น 'แฮซัน' นักกีฬาสกี
ระดับประเทศ และคู่แข่งของเขาในละครก็คือขุนของโฮที่เป็นนักกีฬาระดับ
ประเทศจริงๆ ขุนของโฮอุตส่าห์เลื่อนตารางซ้อมทั้งหมดเพื่อการถ่ายทำใน
วันนี้ และได้เดินทางมาถึงตั้งแต่สองชั่วโมงก่อนแล้ว

"วันนี้ผมมีนัดถ่ายจากเล่นสกีกับคุณขุนของโฮนักกีฬาระดับประเทศที่
ทุกคนรู้จักดี แต่เมื่อที่ผมเพิ่งได้รับแจ้งว่าการถ่ายทำอาจจะถูกยกเลิก...น่าเสียดาย
จริงๆ ครับ"

ทันใดนั้นก็มียเสียงตะโกนดังขึ้นท่ามกลางกลุ่มแฟนคลับ "ไม่ได้นะ"

ชินฉีกยิ้มให้ทันที และเมื่อเห็นรอยยิ้มที่เผยให้เห็นฟันขาวสะอาด และดวงตาที่ขยิบลงข้างหนึ่ง แพนคลับก็พากันกรี๊ดร้อง

"ผมควรจะกลับหรือทุกคนจะช่วยเปิดทางให้ผมได้เข้าไปถ่ายทำดีครับ"

เมื่อเห็นชินมีสีหน้าหม่นหมอง แพนคลับก็รับรู้ได้ว่าชินต้องการอะไร

"ไปถ่ายทำเถอะ คิมชิน!"

"กรี๊ดดด ชิน! ได้โปรดมองมาทางนี้หน่อยค่ะ"

เสียงตะโกนของแพนคลับดังระงม

"ไปถ่ายเถอะค่ะ"

ชินส่งยิ้มพร้อมกับโบกมือเบาๆ ทุกครั้งที่เขายิ้ม แสงแดดที่เจิดจ้าก็ส่องกระทบฟันขาวสะอาดจนเป็นประกายแวบตา

คิมชิน

อายุยี่สิบห้าปี สูงหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตร

ช่วงที่เพิ่งเข้าวงการตอนอายุสิบห้าหลายคนพูดว่าเขาเป็นเหมือน 'ดาวหาง' แม้ไม่ได้ย้อมสีผม แต่เส้นผมของเขากลับมีสีน้ำตาลเงางามดั่งขนของราชสีห์ ผลงานแรกของการได้รับบทเป็นเพื่อนพระเอกในละครเรื่อง 'School Zone' แม้จะเป็นการแสดงครั้งแรก แต่ด้วยบุคลิกขี้นที่โดดเด่นและความสามารถในการแสดงที่ไม่เหมือนคนเพิ่งเข้าวงการก็ทำให้ผู้คนเริ่มให้ความสนใจ เรตติ้งของเขาพุ่งสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว มีเสียงวิพากษ์วิจารณ์ว่าตัวประกอบแสดงดีกว่าตัวเอก คอลัมน์ต่างๆ ก็เริ่มหันมาเขียนถึงเขา แล้วคิมชินก็ได้รับรางวัลนักแสดงหน้าใหม่ยอดเยี่ยม พร้อมทั้งได้รับการยอมรับในฐานะนักแสดงวัยรุ่นรุ่นมากฝีมือ จากนั้นไม่นานผู้คนก็เริ่มหันมาเรียกชินว่า 'การล่อลวงของไซเรน'*

ทันทีที่แพนคลับพากันขยับคนละนิดคนละหน่อยเพื่อให้มีช่องว่าง ชินก็

* ไซเรน (Siren) ปีศาจสตรีแห่งตำนานเทพปกรณัมกรีก ผู้มีมนตราแห่งเสียงเพลงเป็นอาวุธร้าย พวกนางอาศัยอยู่บนเกาะเล็กๆ และใช้เสียงเพลงหลอกล่อมนุษย์ที่ล่องเรือผ่านมาให้ตกอยู่ในมนตร์สะกดเพื่อจับมนุษย์เหล่านั้นกินเป็นอาหาร

รีบสาวเท้าเดินผ่านไปอย่างไม่ลังเล ระหว่างทางแฟนคลับบางคนกระโดดออกมาจับตัวเขา แต่เขาก็ไม่ว่าอะไร ชินเพียงแค่อยู่นิ่งแล้วส่งยิ้มให้ ก่อนจะเดินต่อไป

มันช่างเหมือนกับภาพที่ชาวประมงติดกับดักของนางไซเรนเสียจริงๆ

"ระวังด้วยล่ะ ทางลาดชันนี้ยาวถึงหนึ่งกิโลเมตรเลยนะ พอเอาธงลงแล้ว ก็เริ่มได้เลย เข้าใจมั๊ย"

ผู้กำกับพูดกับชินผ่านทางวิทยุสื่อสาร แม้ทีมงานจะหาสตั้นต์แมนมาแล้ว แต่ชินก็ปฏิเสธ และขึ้นลิฟต์พาตัวเองขึ้นไปบนยอดเสียแล้ว ชุตสกีสีขาวลายเรขาคณิตสีฟ้าครามขับผิวของเขาให้ดูขาวม่งขึ้นไปอีก ชินเลื่อนแว่นลงมาเพื่อปกป้องดวงตาจากแสงแดดและลม สวมถุงมือสกีสีขาว ลือกรองเท้ากับกระดานสกีให้แน่นหนา

"คงไม่เป็นไรนะ เคยได้ยินมาว่าเขามีความสามารถด้านกีฬามากกว่าคนอื่น แต่ว่าเนินเขาที่นี้ก็ลาดชันเอการอยู่"

ผู้กำกับหันไปเอ่ยถามผู้จัดการด้วยแววตาเป็นกังวล

"ชินบอกว่าไม่เป็นไร คงต้องลองดูสักตั้งนะ คุณผู้กำกับ"

"แต่ถ้าเกิดอุบัติเหตุขึ้นมาล่ะก็ เป็นข่าวดังไปทั่วประเทศแน่ ผมว่าใช้สตั้นต์แมนเถอะ ลองถามชินดูอีกสักครั้งดีมั๊ย"

อาจจะเพราะเป็นกังวลอยู่แล้วพอได้ยินผู้กำกับเอ่ยถามอีกครั้ง ผู้จัดการก็รีบหยิบมือถือขึ้นกดอย่างไม่ลังเล แต่หลังจากการสนทนา ผู้จัดการก็ถอนหายใจเอือกใหญ่

"ว่าไง จะใช้สตั้นต์แมนมั๊ย"

ผู้จัดการส่ายหน้าเมื่อได้ยินผู้กำกับเร่งเอาจواب

"ไม่ว่าเขา กำลังคิดอะไรอยู่ แต่เขามั่นใจแน่นะ"

"ดูโน่น! ชินกำลังลงมาแล้วครับ!"

ผู้จัดการชี้ไปที่เนินเขา

"ว่าไงนะ ลงมาแล้วหรอ"

"เมื่อก็บอกว่าอยากลงมาซ้อมเพื่อยืดเส้นยืดสายสักรอบก่อน และอยากให้คุณผู้กำกับเห็นฝีมือของเขาด้วยครับ"

ผู้จัดการอธิบายพร้อมโบกมือให้ชินที่กำลังไถลงมา

"นั่นชินลงมาแล้ว!"

พื้นหิมะขาวเนียนเกิดเส้นสองเส้นตามร่างของชินที่ไถลงมา แฟนคลับพากันตะโกนเสียงดังเมื่อเห็นชิน

"กร๊ด!"

พอลงมาได้ประมาณครึ่งทาง ชินก็เอียงตัวเพื่อจะทำ Carving Short Turns ร่างที่โน้มลงแทบจรดพื้นจวบเจวียนซิกแซ็กไปมา ท่าทางที่คล่องแคล่วนั้นดูสง่างามมาก พอไถลงมาถึงข้างล่าง ชินก็ค่อยๆ หมุนตัวแล้วรวบรวมทั้งสองข้างเข้าหากัน ภาพที่เขาเคลื่อนไหวมาดมั่นท่ามกลางหิมะถูกโพสต์ลงโลกโซเชียลอย่างรวดเร็ว

"ชะ...ชิน...ชิน"

"เพิ่ม"

"หยุดยอไปเลย"

ทุกคนพากันอ้าปากค้างด้วยความตกตะลึง

"ขอบคุณมากนะครับ"

ชินค้อมศีรษะลงต่ำพร้อมกับเอ่ยคำขอบคุณ ทีมงานที่ต้องอดทนถ่ายทำท่ามกลางความหนาวเหน็บบนพื้นหิมะและพื้นน้ำแข็งย้อมลำบากกว่าเขาที่เป็นนักแสดง

"ชิน รีบดื่มนี้สิ"

ผู้จัดการยื่นกาแฟร้อนให้ ชินจึงยื่นมือออกไปรับ

"ผู้กำกับชวนดื่มด้วยนะคืนนี้" ผู้จัดการลองเอ่ยชวนดู

"ถ้าอยากไปพื้ก็ไปเถอะ คืนนี้ผมขอบาย"

ชินหัวเราะก่อนจะขึ้นรถ ผู้จัดการที่รู้สึกเปรี้ยวปากอยากดื่มจึงมองตาม
ชินอย่างแข็งๆ

"พวกผมไปก่อนนะครับ คืนนี้ขอให้สนุกกันนะครับ"

ผู้จัดการหันไปโบกมือและตะโกนล่ำลือที่มงานอย่างเสียดายที่คืนนี้
ไม่ได้ไปสังสรรค์ด้วย ทว่าทันทีที่ขึ้นรถ เสียงโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น แล้วชิอบน
หน้าจอก็ทำให้สีหน้าของผู้จัดการเคร่งเครียดทันที

'ประธานลี...'

"จะกลับบ้านเลยใช่ไหม"

"หืม? เอ่อ..."

ผู้จัดการมีอาการลังเล แล้วละมือข้างหนึ่งที่จับพวงมาลัยไปหยิบ
ผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดฝ่ามือที่ชุ่มเหงื่อ

"เอ่อ ชิน..."

"ซู่ว แป๊บหนึ่ง"

สายตาของชินจ้องมองออกไปนอกหน้าต่างของรถที่กำลังจอดติดไฟแดง
ภาพหน้าจอขนาดใหญ่สะท้อนอยู่ในดวงตาของเขา ชินรีบเลื่อนกระจกมอง
ทันที

"เมื่อเที่ยงคืนที่ผ่านมา นายชิมได้ถูกทำร้ายจนเสียชีวิต จากคำให้การ
ของผู้เห็นเหตุการณ์เบื้องต้นได้เล่าว่าคนร้ายสวมเสื้อกันฝนสีดำ ใส่หน้ากาก
และสวมหมวกปิดบังใบหน้า ใช้อาวุธทำร้ายนายชิมที่เพิ่งลงจากรถ"

ชินเลื่อนกระจกขึ้น ประจวบเหมาะ กับที่สัญญาณไฟจราจรเปลี่ยนสีพอดี
รถจึงเคลื่อนตัวออกไป

"ฮื่อโร่..."

ชินหลับตาลงแล้วพึมพำเบาๆ

"เมื่อเวลาประมาณห้านาฬิกาของวันนี้ นายโอผู้ต้องสงสัยคดีฆ่าชิงทรัพย์
ในเขตมาโพถูกมัดมือมัดเท้า และนำตัวมาทิ้งไว้หน้าสถานีตำรวจเขตคังนัมใน
กรุงโซล ผู้คนพากันเรียกคนที่จับตัวคนร้ายมาให้ตำรวจคนนี้ว่าฮื่อโร่ ซึ่งฮื่อโร่คนนี้
เป็นคนลึกลับที่ไม่เคยปรากฏตัวให้ใครเห็น เราลองมาสืบหาตัวตนของเขา
กันดีมั้ยคะ"

เสียงที่ดังมาจากวิทยุทำให้ความคิดของชินจมดิ่ง

ตัวตนของฮื่อโร่ที่ใครๆ ต่างก็พูดถึง

เหมือนกับผู้ชายคนนั้นที่ช่วยเขาจากกองเพลิง

ในวันนั้น...

ความทรงจำในอดีตพลันปรากฏขึ้นในสมอง

บทที่ 2

คำสาปของพระเจ้าจอมปลอม

"เฮลละ ถึงแล้ว"

คงเพราะการถ่ายทำที่ยาวนานถึงสิบชั่วโมงทำให้ชินอ่อนล้าจนนั่งหลับ มาตลอดทาง ลิ่นเสียงของผู้จัดการชินก็ค่อยๆ ลืมตาขึ้นมาช้าๆ

"ไม่ได้กลับบ้านหรือหะ"

เขานึกว่าจะได้กลับบ้านอันเงียบสงบ ทว่ากลับเห็นแสงไฟระยิบระยับ เทียงคีนกว่าแล้ว ราตรีที่ควรสงบเงียบกลับสว่างไสวราวกับกลางวัน หญิงชาย คู่หนึ่งกำลังยืนอิงแอบแนบชิดก่อนจะพากันเดินหายเข้าไปในซอย แค่มอง ผ่านๆ ก็รับรู้ได้ว่าสถานที่แห่งนี้เป็นสถานบันเทิง

ชินเหลือบไปเห็นคนคั่นหน้าที่หน้าประตู

"พี่ หรือว่า..."

ใบหน้าของชินพลันซีดเผือด แม้ตารางงานจะแน่นมากจนได้นอนเพียงวันละไม่เกินสามชั่วโมง บางวันถึงกับต้องนอนเอาแรงในรถ จนสุขภาพย่ำแย่ ทรมานโหด แต่เหตุผลที่เขาหน้าซีดในครั้งนี้ไม่ใช่ด้วยเรื่องนั้น

"ขอโทษนะชิน ขอแค่ครั้งนี้ครั้งเดียวได้มั๊ย"

ใบหน้าชินค่อยๆ ปรากฏความโกรธขึ้น ดวงตาที่อุตสาหกรรมความอ่อนล้าพลันถลึงตาดังอีกฝ่าย หัวใจเต้นแรง ปลายนิ้วมือสั่นระริก ร่างกายที่จดจำความหวาดกลัวกำลังแสดงปฏิกิริยา ชินกัดริมฝีปากแน่นเพื่อไม่ให้ตัวเองแสดงอาการเครียดออกมา

"คราวที่แล้วพี่ก็บอกว่าเป็นครั้งสุดท้ายไม่ใช่เหรอ"

เขาไม่เคยนึกมาก่อนเลยว่าจะต้องมาเหยียบสถานที่ที่ไม่ต้องการจะ
มาอีก

"ตั้งแต่นี้ไปพี่ไม่ใช่ผู้จัดการของผมอีกต่อไปแล้ว!"

ชินตะโกนเสียงดังแล้วเอื้อมมือไปเปิดประตูรถ ทันทีที่กระโดดลงจากรถ
ร่างกายก็ปะทะกับความหนาวเหน็บ เนื้อตัวสั่นระริกด้วยความหนาวไม่ต่างไป
จากภายในที่สั่นระริกด้วยความหวาดกลัว หากแต่เขาไม่มีเวลามากพอที่จะ
หยิบเสื้อโค้ตติดมือมาด้วย เพราะเขาต้องการไปจากสถานที่แห่งนี้ให้เร็วที่สุด
เท่าที่จะทำได้

"ชิน รอก่อน ชิน"

ชินวิ่งเข้าไปในซอยแคบ ทั้งเสียงตะโกนเรียกชื่อเขาไว้ด้านหลัง แต่
หลังจากวิ่งไปได้ไม่เท่าไร ร่างของเขาก็ถูกมือของชายร่างโตสงสามคนลาก
กลับมา

"ปล่อย! บอกว่าให้ปล่อยไฉไล"

แวตตาที่โกรธแค้นของชินได้เปลี่ยนเป็นแวตตาลิ้นหวั่ง มือขนาดใหญ่
ปิดปากที่กำลังร้องตะโกนของชิน แล้วคนที่เหลือก็รีบเอาผ้าสีดำคลุมหัวของ
ชินเพื่อไม่ให้ใครมาเห็น

"ชิน..."

ผู้จัดการที่ไม่รู้ว่าตนควรจะทำอย่างไรดีได้แต่เรียกชื่อชินเบาๆ

เสียงเพลงดังกระหึ่มไปทั่วจนเยื่อแก้วหูแทบทะลุ ชินในสภาพที่มีมือ
ถูกมัดและร่างเปลือยเปล่ากำลังเดินตามพวกมันไปท่ามกลางความมืดมิด
พอขึ้นบันไดไม่กี่ชั้น ผ้าที่คลุมหัวอยู่ก็ถูกถอดออก ตอนนี้เขากำลังยืนอยู่
หน้าห้อง VVIP ชั้นสาม แม้ผ้าคลุมจะถูกดึงออก แต่ร่างของเขาก็ยังไม่ถูกปล่อย
ให้เป็นอิสระ พวกมันใช้เศษผ้าเล็กๆ ปิดตาของเขาอีกครั้ง ก่อนจะผลักร่าง
ของเขาไปด้านหน้า แล้วเสียงเปิดประตูก็ดังขึ้น

"ว้าว"

"อุ้ยตาย"

เสียงอุทานของผู้หญิงหลายคนดังขึ้น เมื่อร่างของชินที่ไร้ซึ่งเสื้อผ้า
ปรากฏตัวก่อนจะถูกจับไปนอนบนโต๊ะกลางห้อง

"นี่มันเหนือกว่าที่คาดเอาไว้อีกนะ"

"นึกว่าจะอ่อนแอเหมือนผู้หญิงเสียอีก ที่ไหนได้ดูกล้ำเนื้อมัดเล็ก
ตรงนี่ดิ"

"ท่าทางจะเป็นคนที่ดูแลตัวเองดีมาก"

เสียงเหล่านั้นกำลังวิจารณ์ร่างที่เปลี่ยนแปลงของชินอย่างสนุกสนาน

"ว่าแต่พวกเราทำอย่างนี้ได้หรือ"

“ ”

เสียงของผู้หญิงคนหนึ่งดังแทรกขึ้นมา ห้องนี้ถูกสร้างให้เป็นห้องที่
ป้องกันเสียงรบกวนจากภายนอก แต่มันยังมีการป้องกันที่แน่นหนาเพื่อไม่ให้
ผู้ใดเข้ามารบกวนการละเล่นอันลึกลับของพวกเขาได้

"ฉันมอบเงินมากมายให้ท่านประธานลี หยุดกังวอล แล้วมาสนุกกันดีกว่า"

"เหรออ งั้ณมาสนุกกันเถอะ"

ทิวรัฐสิกได้ตั้งน้ำเสียงเหยียดหยาม บรรยายภาศในหองชนวนให้อึดอัดจน
หายใจไม่ออก

"ปล่อย! บอกให้ปล่อย!"

จินตะคอกใส่ผู้ชายที่จับขาทั้งสองของเขาเอาไว้

"นี่เธอตุลิตี ตรงนี้น่ารักเหลือเกิน"

แต่พวกผู้หญิงก็ไม่ได้แยแสการดิ้นรนขัดขืนของชินเลย

ហ្នើរ...

ซินหันหันหน้าไปตามเสียงที่ตั้งขึ้นท่ามกลางความมืดมิด เขาของเขา
พันพันธนาการจากมือของผู้ชายสองคนนั้นแล้ว เมื่อเหลือซินเพียงคนเดียว
บทสนทนาของพวกเขาถกเถียงประเจิดประเจ้อขึ้นเรื่อยๆ

"อ้วยตาย ตรงนี่ยังเจออยู่เลย ที่นี้มีผู้หญิงอยู่ตั้งสี่คน ผู้ชายอย่างนายจะ
มาเจอแบบนี้ได้ยังไง"

สิ้นเสียงเธอคนนั้นก็มิอะไรเย็นๆ สัมผัสที่กลางตัวของชินทันที

"อีก"

เสียงครางสั้นๆ ดังออกมาจากปากของชินที่ถูกปิดตา

มันคือน้ำแข็ง เพียงแค่น้ำแข็งเย็นเฉียบหนึ่งก้อนก็สามารถปลุก
ความเป็นชายของเขาขึ้นมาได้ พวกเธอพากันหัวเราะคิกคักเมื่อเห็นปฏิกิริยา
ของสิ่งนั้นที่กำลังตื่นจากการหลับไหล

"ใครจะเริ่มก่อนดี"

ร่างของชินสั่นระริกเมื่อความเป็นชายของตัวเองกำลังถูกปลายนัวของ
ผู้หญิงแต่ละต้อง

"ไหนๆ ก็จะทำแล้ว ฉันอยากจ้องตาระหว่างทำด้วยนะ แกะที่ปิดตาออก
ได้มั๊ย"

"อืม"

"ไม่ได้ ลืมกฎของที่นี่แล้วหรอ ให้ชินเห็นหน้าพวกเราคงไม่ใช่เรื่องดี
เท่าไร เธอเป็นว่าพอใจกันแค่ตรงนี้ก็พอนะ"

ความหนาวเหน็บและแสนจะเย็นชาบางอย่างกระทบความรู้สึกของเขา
ทันทีเมื่อได้ยินเสียงพูดนั้น

"อีก...อา"

ทันทีที่ความเป็นชายถูกส่งเข้าปากของผู้หญิงคนหนึ่ง เสียงร้องทรมาน
พลันหลุดออกจากปาก ชินรับรู้ถึงใบหน้าหยาบเหี้ยมของพวกเธอที่กำลังใช้
ร่างเปลือยเปล่าของเขาเป็นของเล่น

ช่างน่าอัปยศเหลือเกิน

"อีก..."

พอเห็นอาการตอบสนองของชิน คนที่กำลังดื่มด่ำกับความเป็นชาย
ของเขาก็เงยหน้าขึ้นแล้วระเบิดเสียงหัวเราะออกมาอย่างพอใจ

"เดี๋ยวจะช่วยให้มีความสุขมากกว่านี้ ไม่ต้องเกร็งนะ บางทีอาจเพราะ

ยังเด็ก ขึ้นยังเกร็งอยู่แบบนี้จะไม่สนุกเอานะ"

หญิงคนเดิมค่อยๆ ลูบคลำต้นขา ก่อนจะบิดเนื้อของชินเบาๆ แต่ชินกลับรู้สึกโกรธมากกว่าสุขสม กัดริมฝีปากแน่นจนเลือดซึม ร่างกายสั่นสะท้านไปด้วยความโกรธ สมองเต็มไปด้วยความสิ้นหวัง

'พีละ เมื่อไหร่พีจะมาหาพวกผมอีกเหรอสะ'

เขานึกถึง 'บ้านแห่งสันติสุข' ที่เขา ฮยอน และน้องๆ อาศัยอยู่ ไปหน้าอันบริสุทธิและงดงามของเด็กๆ ปรากฏขึ้น

"อีก"

ใช่ ต้องทนให้ได้ ทนให้ได้เพื่อเด็กๆ ที่กำลังรอเขาอยู่...

"สุดท้ายนี้คือความเมตตาของพระเจ้า"

เมื่อผู้หญิงคนเดิมจับความเป็นชายที่แดงก่ำและขยายใหญ่อย่างเต็มที่เอาไว้ ก่อนจะค่อยๆ พามันเข้าไปในช่องทางของตน แล้วเริ่มต้นขยับอย่างหนักหน่วงจนร่างของชินโยกไหว

ความเมตตาของพระเจ้าชั้นเหรอส

"อีก"

คำสาปเสียมากกว่า คำสาปของพระเจ้าจอมปลอม

ชินถึงกับกลืนเสียงร้องไม่อยู่เมื่อถูกกระตุ้นอย่างไม่หยุดหย่อน

"ชิน โอเคมั๊ย"

พอเสียงสวมใส่เสื้อผ้าของผู้หญิงพวกนั้นเสียบลงไปได้ห้านาที ผู้จัดการก็วิ่งเข้ามา เขารู้สึกเหมือนเวลาผ่านไปนานมาก ขาทั้งสองไร้ความรู้สึกไปนานแล้ว สองมือของผู้จัดการช่วยแก้มัดแขนขาของเขา ก่อนจะปลดผ้าปิดตาออกให้

"อา..."

เมื่อดวงตาที่ถูกปิดอยู่นานกระทบกับแสงไฟ ความรู้สึกปวดก็จี้ขึ้นมา

สว่างขนาดนี้เสียหรือ สถานที่ที่นี้กว่ามืดกลับสว่างถึงเพียงนี้ ความอดสู ทำให้ใบหน้าของชินแดงก่ำ

"ขอโทษนะ ขอโทษ..."

ผู้จัดการช่วยใส่เสื้อผ้าให้ชินอย่างรวดเร็ว ก่อนจะพุงเขาขึ้นมา

"กลับบ้าน"

"ได้ๆ กลับบ้านกันนะ"

เสียงสะท้อนของผู้จัดการทำให้ชินหันไปมอง เขาพยายามเพ่งสายตาที่พร่ามัวก่อนจะสังเกตเห็นรอยขีดสีม่วงบริเวณรอบดวงตา

"ดูท่าพี่ก็คงช่วยอะไรไม่ได้สินะ"

ชินค่อยๆ ยกมือวางบนไหล่ของผู้จัดการอย่างยากเย็นแล้วลากสังขารของตัวเองขึ้นรถเพื่อไปจากสถานที่แห่งนี้ เมื่อหวนคืนสู่รถที่คุ้นเคยและประตูถูกปิดลง ในที่สุดก็ปลอดภัยเสียที น้ำตาไหลรินโดยไร้ซึ่งเสียงสะท้อน เขารีบยกมือเช็ดทันที แล้วรถก็ถูกสตาร์ทก่อนจะเคลื่อนออกไปอย่างรวดเร็ว

เอียด

แต่แล้วรถก็พลันหยุดชะงัก

"ล็อกประตูรถ!"

เสียงรื้อนร่นของผู้จัดการตะโกนขึ้น

"เกิดเรื่องอะ..."

ชินที่กำลังงุนงงหันไปมองผู้จัดการก่อนจะพยายามพุงร่างของตัวเองขึ้น ทันใดนั้นเองเขาก็มองเห็นผู้ชายสวมเสื้อกันฝนสีดำและสวมหมวกปิดบังใบหน้ากำลังยืนขวางหน้ารถ เขารู้สึกได้ว่าชายคนนั้นกำลังจ้องเขาอยู่ เมื่อเห็นอาวุธแหลมคมที่กำแน่นอยู่ในมือ ชินถึงได้รู้ว่าคนคนนี้เป็นใคร

แม้ไม่รู้ถึงสาเหตุของการกระทำ แต่ชินเคยเห็นข่าวดาราที่ตายด้วยน้ำมือของเขาไปแล้วถึงสองคน

และจากคำให้การของผู้พบเห็น ทุกคนต่างเรียกฆาตรกรว่าชายเสื้อกันฝน...

สวมหน้ากากปิดบังใบหน้า มือถืออาวุธแหลมคม และยังใช้หมวกช่วยในการอำพราง ทำให้ไม่อาจเห็นใบหน้าได้ ชินจินตนาการได้ว่าอีกฝ่ายจึง

เข้ามาเปิดประตูแล้วแทงอาวุธแหลมนั่นใส่เขา แต่ที่น่าประหลาดใจก็คือในขณะที่เขากำลังจินตนาการถึงเหตุการณ์น่าหวาดเสียว แทนที่จะรู้สึกกลัวเขากลับรู้สึกโล่งอก

ซินรู้ว่าวินาทีนี้หากเขาเปิดประตูเพื่อให้ฆาตกรที่ยืนจ้องหน้าเข้ามาถึงตัวได้ เขาก็คงบ้าไปแล้ว และเขาก็อีกด้วยว่าคงไม่มีใครเข้าใจเลย ถ้าเขาจะรู้สึกอยากระบายยิ่งออกมามากกว่าที่จะรู้สึกหวาดผวาเมื่อเห็นอีกฝ่ายพุ่งกระโจนเข้ามา

"จับให้ดีๆ นะ"

เสียงรื้อร่นของผู้จัดการดังขึ้นพร้อมกับเสียงถอยรถ หากแต่วินาทีนั้นเองประตูรถกลับถูกเปิดออก หัววินาทีที่มีมือซึ่งสวมถุงมือสีดำยื่นเข้ามา ซินก็หลับตาลง แรงแมหาศาสตร์ที่กระชากเสื้อทำให้ร่างของซินร่วงลงจากรถ

ในที่สุดวินาทีนี้ก็มาถึง บางทีนี่อาจจะเป็นเรื่องดีก็ได้ ลมหายใจของตัวเองที่เขาไม่กล้าทำลาย ถ้ามีใครสักคนมาช่วยกำจัดให้ อาจจะเป็นเรื่องดีก็ได้ แต่เขายังมีห่วง เขายังไม่อาจทิ้งเด็กๆ พวกนั้นไปได้ ทว่าอีกใจก็กระซิบว่าหากเขาเสียชีวิต ณ ที่แห่งนี้จริงๆ บางทีมันอาจจะเป็นเรื่องที่น่ายินดีก็ได้

"ซิน!"

เสียงตกใจของผู้จัดการดังเข้ามาในหู ชายในเสื้อกันฝนรีบปรีเข้ามาหา ซินที่นอนนิ่งอยู่บนพื้น

ชีวิตเขาจะจบลงแค่นี้หรือ

ก็คงเหมือนละครที่ต้องมีวันปิดกล้อง เมื่อละครเรื่องหนึ่งจบ ทุกคนต่างก็รู้ว่าเสร็จสิ้น เมื่อบทบาทที่ได้รับมอบหมายจบก็จะได้รับบทใหม่อีกครั้ง พร้อมกับชีวิตใหม่ที่ต้องดำเนินต่อ หากแต่จุดหมายปลายทางชีวิตย่อมมีวันมาถึง

ชีวิตนี้คงถึงกาลอวสานแล้ว

ซินฝันร่างลุกขึ้นเพื่อรอดูจบนั้น ร่างนี้ไร้เรี่ยวแรงเกินกว่าจะหนีแล้ว ไม่สิ เราไม่ต้องการหนีต่างหาก เขายิ้มแล้วรอให้อาวุธแหลมคมของอีกฝ่ายจู่โจมเข้ามา

"ซิน! ไม่ได้นะ!"

ผู้จัดการพุ่งเข้าหาชายในเสื้อกันฝน แต่หมอนั่นกลับเบี่ยงร่างหลบได้อย่างรวดเร็ว ผู้จัดการเสียสมดุลอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะตั้งหลักได้ และทำท่าจะพุ่งใส่อีกครั้ง แต่ก็ต้องงะเมื่อเห็นอาวุธในมืออีกฝ่าย แล้วทันใดนั้นเองอะไรบางอย่างก็เข้ามาขวางหน้า

"คุณ..."

ชินเบิกตากว้างมองบุรุษผู้สวมหน้ากากและชุดสีดำ มือใหญ่ของเขาคว้าต้นคอของชายในเสื้อกันฝนไว้ได้อย่างรวดเร็ว แล้วโยนไปกระแทกกำแพงของลานจอดรถอย่างแรง

โครม!

เสียงโครมครามดังขึ้นทันทีที่ร่างของชายเสื้อกันฝนกระแทกกำแพง

ทั้งที่มีขนาดร่างกายพอๆ กันแต่เขาคณนี้กลับสามารถโยนร่างของอีกฝ่ายได้ด้วยมือเดียวเท่านั้น ช่างเป็นคนที่มีเรี่ยวแรงมหาศาลเหลือเกิน

ชายที่ถูกโยนใส่กำแพงมือลูบหัวของตัวเองพลางส่งเสียงคราง แต่ไม่นานนักก็รีบตั้งสติหนีอาวุธที่ตกอยู่กับพื้นแล้วลุกขึ้นอย่างว่องไว ระหว่างนั้นเสียงไซเรนดังก้องมาแต่ไกล

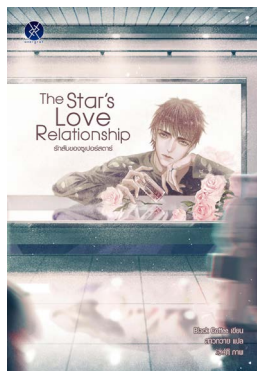
"ตำรวจมาแล้ว!"

ผู้จัดการตะโกนเสียงดัง ขณะนั้นเองที่ดวงตาของพวกเขาทั้งคู่ก็เบนมาสบกับดวงตาของชินในชั่วเสี้ยววินาที ดวงตาคู่หนึ่งซึ่งอยู่ภายใต้หมวกมีแววเย็นเยียบ อีกคู่หนึ่งเป็นดวงตาของชายผู้สวมหน้ากากสีดำปกปิดใบหน้า

"ทางนี้ครับ ทางนี้!"

พอเห็นรถตำรวจคันหนึ่งแล่นใกล้เข้ามา ผู้จัดการก็รีบโบกไม้โบกมือเมื่อชินหันกลับไปมองอีกครั้ง เงาของชายทั้งสองก็หายไปเสียแล้ว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623969.html>